

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA S NÁPOVĚDOU

**CATHERINE
SHEPHERD**

**VRAZDA
S NÁPOVĚDOU**

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2019 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Rudolf Řežábek, 2022

Cover photo © Vladru / Depositphotos, Anna Khomulo, Freddy,
vectortatu / Adobe Stock

ISBN 978–80-271–3589-9

Nikdo neviděl, jak kámen spadl do vody.
Kruhy na hladině pomalu šířily poselství.

ARTHUR FELDMANN

PROLOG

Jeho malé tenké prsty klouzaly po hrubém papíře. Zastavil se a vrátil se zase zpátky na první řádku. Ta početní úloha jako by se mu vysmívala. Zoufale si povzdechl. V hlavě mu bzučelo. Řešení měl na dosah ruky. Najednou však zablikalo světlo stolní lampy. Krátké rozptýlení stačilo, aby se mu myšlenky opět rozutírkaly. Svíravý pocit v žaludku se postaral o zbytek. Trápil ho hlad a žízeň. Jestli ten úkol brzy nevyřeší, bude to ještě horší. Zavřel oči a snažil se soustředit.

Bezděčně sebou škubl, když zavržala stará prkna přede dveřmi do jeho pokoje.

„Ještě dvě minuty!“ houkl na něho škvírou dědečkův hlas.

Nestál mu ani za to, aby zvedl oči. Zavřel víčka a znovu přejížděl prstem po papíře. Jestli to dnes nezvládne, nedostane až do zítřka nic k jídlu ani k pití.

Dveře se zabouchly a on si s úlevou oddechl.

Znovu si prohlédl sloupec čísel, který nebyl ničím jiným než dalším projevem zlomyslnosti jeho dědečka. Každý den mu zadával několik úloh, které bylo téměř nemožné vyřešit. Vyslove-

ně mu dělalo radost vidět ho trpět. Vystavit ho tlaku a potrestat ho, když selhal. Prý aby se stal něčím lepším, ne takovým životním ztroskotancem, jako byl jeho otec. V jeho případě dědeček nikdy nepopustil otěže. Buď problémy vyřeší a odpoví na otázku, nebo bude o hladu. *Bez práce nejsou koláče*. Vždycky opakoval, že jeho vnuk je pánem svého osudu. Může sám rozhodnout, jak se mu povede.

„Pětkrát dva minus dvacet sedm děleno třemi,“ četl nahlas a rty se mu chvěly při každém slově. Zarazil se, protože druhá část příkladu byla složitější. Přemýšlel a počítal. Nejistě si zapsal výsledek a pustil se do dalšího úkolu, který vypadal ještě obtížněji. Obsahoval odmocniny a mocniny, a on nesměl používat kalkulačku. Hlavu měl v jednom ohni. Horečně počítal a čmáral po celém listu, až konečně našel řešení. Vyskočil, ale hned se zase posadil. Bylo lepší výsledek svědomitě zkontrolovat. Dědeček nesnášel chyby. Chyby se trestaly. Jen těžko by se našlo něco, čeho se bál víc.

Jemně si pohladil levou ruku. I sebemenší dotek bolel. Včera to nezvládl, ale dnes mu v břicho kručí tak moc, že prostě musí ty úkoly vyřešit. Byly letní prázdniny a on neměl možnost vyžebrať si jídlo ve škole. Tam se pro něho vždycky něco našlo. Ale pokud byl celý den pod dědečkovým přísným dohledem, neměl šanci. Cítil se šíleně slabý, touha po jídle a pití mu však dodávala neskutečnou sílu. Ještě jednou vše přepočítal. Jeho řešení bylo zřejmě správné. Opět se zvedl a po špičkách došel ke dveřím. Tiše otevřel a naslouchal zvukům ze schodiště. Po dědečkovi nebylo ani stopy.

Odplížil se po schodech do přízemí. Přestože byl lehký,

ztrouchnivělé schody starého domu vrzaly při každém kroku. Držel se při samém okraji, kde se dřevo neprohýbalo tolik jako uprostřed. Z kuchyně se linula vůně pečeného masa. Udělal pár posledních kroků a opatrně nahlédl do obývacího pokoje. Dědeček seděl v křesle a pochruchoval s hlavou nakloněnou na stranu. Otočil se a vplížil se do kuchyně. Trouba byla zapnutá a linula se z ní svůdná vůně. Klekl si před průzor a okamžitě se mu začaly sbíhat sliny. Lačně si olízl rty. Představil si porci hovězí pečeně s hráškem a brambory. Toužebně si povzdechl a podíval se na svůj papír s úkoly. Naškrábal si na něj pracně získané řešení v podobě čtyř číslic. Uchopil visací zámek, který zajišťoval dvířka trouby řetízkem. Pokud byly jeho výpočty správné, může pomocí výsledných čísel otevřít visací zámek. Nervózně otáčel malými ozubenými kolečky, dokud čísla neodpovídala jeho řešení. Čekal na cvaknutí, ale nic se nestalo. Horečně zadal čísla v opačném pořadí.

Zase nic.

Upravil poslední číslo. Možná se spletl o jedno nebo dvě místa. Nic.

Srdce se mu rozbušilo jako po sprintu. Zoufale nasával tu lahodnou vůni. Nakonec za ten hloupý zámek vztekle zatáhl. Řetěz hlučně zarachotil na skle dvířek. Polekaně se otočil. První, co uviděl, byly obnošené domácí pantofle. Jeho pohled putoval vzhůru, po tlustých nohou v tmavých umolousaných kalhotách až k mohutnému břichu, které se pohupovalo nad opaskem.

„Zase jsi to nepochopil správně, ty blbečku?“ zafuněl dědeček a přišoural se k němu tak blízko, že chlapec viděl každý póru v jeho obličejí.

Zmlkl a sklopil zrak. Strach mu sevřel hrdlo. Co mu na to měl říct? Že je úkol bez kalkulačky příliš obtížný? Nebo by měl požádat o víc času? Odpověď by byla jako vždy stejná. Bylo to beznadějně. Protáhl se kolem tlustého muže a spěchal ke dveřím a ven z kuchyně.

„Vypadni! Koukej, ať už jsi ve svém pokoji!“ zařval stařec a s mohutným dupáním vyrazil za ním po schodech nahoru.

Utíkal, jak nejrychleji mohl, a vklouzl do svého pokoje. Přikrčil se na podlaze před postelí, přitáhl si hlavu k hrudi a zakryl si ji na ochranu rukama. Připadal si jako štvaná zvěř. Věděl, co přijde. Zavřel oči a zachvěl se. Ještě se ujistil, že má pravou ruku nahoře. Levici potřeboval na psaní, ať už se s tou druhou stane cokoli. To už na něj svištivě dopadl pásek. Bolest mu vytlačila vzduch z plic. Zařal zuby hluboko do dolního rtu. V čelistních kloubech mu zaskřípalo. Pásek znovu zasvištěl vzduchem a udeřil ho do ramene. Tělem mu projelo nesnesitelné pálení – tak intenzivní, že ani nedokázal křičet. Řemen ho dál a dál šlehal, nakonec už nic necítil a jeho vědomí se ponořilo do zářivých záblesků, které mu tančily před očima.

1

Julia Schwarzová seděla ve své nové kanceláři a nervózně listovala stohem papírů, které se jí za posledních několik dní nahromadily na stole. Manfred Holsten, její bývalý šéf, rozhodně v ničem nepřeháněl. Administrativní práce, kterou jí nová pozice vedoucí Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem přinesla, byla různorodá, a především rozsáhlá. S povzdechem odsunula hromadu listin stranou. Neměla nejmenší chuť přečíst třeba jen jednu stránku. Nesnášela to otravné papírování. Zdálo se, že pro každý úkon, ať už důležitý, nebo ne, existuje na této klinice formulář. Na okamžik zalitovala, že práci po Holstenovi vzala. Jak to jenom vydržel? Moc ho postrádala.

Ozvalo se tiché zaklepaní na dveře. Dovnitř nakoukla její sekretářka.

„Promiňte, už jste podepsala ty podklady? Požadavky na roční rozpočet bych měla předat vedení do dnešního odpoledne.“

Julia se zhluboka nadechla a znovu k sobě přitáhla štos papírů. Stále ještě si nezvykla na to, že paní Brandtová je nyní její sekretářkou, a ne Manfreda Holstena. Zajímalo by ji, jestli

i ona s tím měla zpočátku problém. Podívala se Kerstin Brandtové do tváře, ale neobjevila v ní nic než klidnou přívětivost.

„Můžete to klidně kontrasignovat. Dělán to už pětadvacet let, Manfred Holsten se také nerad zabýval detaily.“ Vědoucně se usmála a vstoupila dovnitř. Než Julia stačila cokoli odpovědět, Kerstin Brandtová rozdělila stoh papírů na tři hromádky.

„Tady je rozpočet na spotřební materiál. Už několik let se víceméně nemění. Na zadní stranu jsem vám vždy přicvakla údaje z předchozího roku. Pak jsme objednali dva nové pitevní stoly do místnosti číslo pět. Žádosti najdete zde. Staré stoly jsou už dávno odepsané, takže by to neměl být problém. Za několik dní nás také čeká prezentace pro představenstvo nemocnice. Musíte podat zprávu o tom, jak probíhal loňský rok, kolik bylo provedeno pitev, jak se vyvíjely náklady a tak dále. Tato schůzka se koná každý rok. Upravila jsem soubor z předchozího roku. Měla byste se na to aspoň podívat.“

Julii se zatočila hlava. Posunula si brýle s černými obroučkami na špičku nosu a podepsala se tam, kam paní Brandtová poklepala ukazováčkem.

„Tak to by bylo,“ prohlásila vesele sekretářka a mrkla na ni. „Právě nám přivezli nový případ. Lenja Nielsenová už připravuje pitvu.“ Sebrala papíry a rychlým krokem vyšla ze dveří.

Julia okamžitě vyskočila a spěchala za ní. V dusné kanceláři to nemohla vydržet už ani vteřinu. Potřebovala dělat něco užitečného, a tak zamířila k pitevně.

„Zavolám, kdyby vás bylo zapotřebí,“ ozvala se za ní Kerstin Brandtová, ale Julia už ji neslyšela.

Rychle kráčela chodbou a ozývalo se jen vrzání jejích bot na

šedé podlaze. Když otevřela dveře prvního sálu, cítila se jako znovuzrozená – i navzdory tísnivému zápachu smrti a dezinfekce. Když uviděla svou finskou asistentku Lenju, musela se mimoděk usmát.

„Co tu máme?“ zeptala se, nepočkala ani na odpověď a hned si navlékala gumové rukavice.

„Zrovna jsem ti chtěla zavolat,“ poznamenala Lenja s lehkým přízvukem a narovнала se. Před ní na pitevním stole ležela ženská mrtvola. „Ale předpokládám, že už jsi nejspíš v obraze?“

„Ne, ty nejdůležitější údaje jsem ještě nedostala.“ Julia si povzdechla. „Sedět v Holstenově kanceláři mi nedělá dobře, proto jsem také odešla hned, jak to bylo možné.“

Lenja se na ni dlouze podívala. „Také nemám ráda papírování,“ přiznala a ukázala na zarudlé místo na trupu mrtvé ženy. Přes hrud' a podél paží se jí táhly jemné načervenalé šmouhy. „Pravděpodobně šlo o nehodu nebo možná sebevraždu ve vaně. Včera ráno ji našla sousedka. Mně to připadá jako úraz elektrickým proudem.“

Julia se podívala na zarudnutí, které se při zásahu elektrickým proudem ve vaně někdy může vytvořit na úrovni vodní hladiny.

„Dost možná,“ zamumlala. Její pohled bloudil po mladé ženě, které mohlo být něco přes dvacet. Na několika místech rozmočené kůže se objevily mírné změny barvy. Zřejmě ležela ve vodě už dlouho. Měla zavřené oči. Přes přivřené rty Julia rozeznala dobře udržovanou řadu zubů. Mrtvá žena vypadala, jako by právě spala.

„Byla už nahá?“ zeptala se a zkoumala krátké blond vlasy.

„Ano, jak jsem řekla, našli ji ve vaně.“ Lenja si sundala rukavice a přistoupila ke stolu, kde ležela policejní zpráva.

„Jde o dvaadvacetiletou Fabienne Lammertzovou, zaměstnankyni pohřebního ústavu. Zřejmě ležela celou noc ve vaně. Sousedka má klíče od jejího bytu a objevila ji včera brzy ráno, když šla na procházku se psem. Fabienne Lammertzová ji pravděpodobně občas doprovázela. Když neotevřela, sousedka vešla do bytu a našla ji v koupelně mrtvou. Spadl jí do vany smart-
phone, který stále ještě visel na nabíjecím kabelu.“

„Opravdu?“ zeptala se nedůvěřivě Julia.

Lenja pokrčila rameny a položila zprávu na stůl. „No i takové věci se občas stávají. I když by už každý měl vědět, že mobilní telefon zapojený do zásuvky může být ve vaně stejně smrtící jako fén.“

„Bylo by dobré zavolat elektrikáře, aby zkontroloval zásuvky v koupelně. Aby v tom bytě třeba nedošlo v budoucnu k dalšímu úrazu proudem.“ Julia si pozorně prohlížela mrtvou ženu s napuchlou kůží.

„Našla policie dopis na rozloučenou?“

„Myslím, že ne. Každopádně ve zprávě o tom nic není.“ Lenja, která si právě navlékala nové gumové rukavice, se zarazila. „Předpokládáš, že jde o sebevraždu?“

Julia pokrčila rameny. „Ne, ale při sebevraždě se ve většině případů najde dopis na rozloučenou. Pokud v bytě žádný nebyl, je pravděpodobnější, že šlo o nehodu.“ Julia vzala ze stolu dokumenty a prohlédla si několik fotografií z místa činu. Koupelna zřejmě pocházela ze sedmdesátých let. Stěny malé místnosti s kombinací vany a sprchy zdobily zelené kachlíky.

„Mobilní telefon mohl ležet na okraji umyvadla a pak spadnout.“ Julia otočila snímek a svrátila čelo. „Na druhou stranu vzdálenost mezi vanou a umyvadlem není zas tak malá. Neměl by spadnout na podlahu?“ Podala obrázek Lenje.

Asistentka přimhouřila oči.

„Možná že perspektiva na fotce klame,“ odpověděla. „Zkontrolovala jsem jí ruce, jestli na nich nemá stopy po elektřině, ale nic tam není.“

Julia přikývla. „Takže pravděpodobně nedržela mobil v ruce, když zemřela. Jinak bychom musely vidět místo, kudy elektřina pronikla do jejího těla. Obvykle to vypadá jako popálenina. Pokud však elektřina z mobilního telefonu nejprve pronikla vodou a zasáhla kůži na velké ploše, nevznikly žádné stopy po zásahu proudu v běžném slova smyslu. Poznává se to jen podle načervenalých šmouh.“ Zamyšleně přimhouřila oči.

„Vzdálenost je příliš velká. Policie by se na to měla podívat.“ Julia odložila fotografii a přistoupila k hlavě mrtvolý. „Zkontrolovala jsi, jestli nemá nějaká zranění? Možná to vůbec nebyla nehoda. Načervenalé pruhy mohly vzniknout až po smrti. Pokud tedy někdo chtěl, aby to vypadalo jako zásah elektrickým proudem.“ Julia se u mrtvé ženy pozorně zaměřila na kůži na hlavě a postupně odhrnovala krátké světlé vlasy. Když na temeni hlavy nic nenašla, otočila ji doleva. Prsty jí prohrábla vlasy a povzddechla si. Zrovna když se chystala přejít na druhou stranu, něco namodrale problesklo. Zarazila se.

„Co je to?“ Uchopila lupu a rozdělila na daném místě vlasy. „Podívej, Lenjo. To je tetování. Můžeš mi to prosím vyfotit?“

Lenja pořídila fotografii. Julia vzala holicí strojek a odstra-

nila vlasy. Velmi pomalu se začalo objevovat písmo. Lenja nakonec vyfotografovala oholenou kůži na hlavě.

„Kosočtverec,“ konstatovala Julia. „A pak se tu píše: *Hra začíná*. Co to znamená?“

Lenja se sklonila nad tetováním. „Myslím, že to není kosočtverec, je to hashtag. Když se podíváme na sociální sítě, možná o tom něco najdeme.“ Lenja vzhlédla. „Je zvláštní, že má tetování na hlavě, kde ho nikdo nevidí. Zajímalo by mě, jestli někdy dřív nosila nakrátko ostržíhané vlasy.“

Julia pokrčila rameny. „Nevím. Tetování ale vypadá velmi čerstvě.“ Julia si vyholenou oblast kůže prohlédla pozorněji. „Vpichy tetovací jehly jsou stále jasně viditelné, ale chybí typický otok poraněné tkáně. Podle mého názoru vzniklo to tetování post mortem. Navíc tetování není provedené nijak pečlivě.“ Julia ukázala na nápis, který byl na několika místech roztřepený. „Mám podezření, že do toho zasáhly vlasy.“

Lenja se na Julii dívala s otevřenými ústy. „Post mortem? To by znamenalo, že mohlo jít o vraždu.“

Julia přikývla. „Nejprve dokončíme pitvu. Chci mít naprostou jistotu.“ Uchopila skalpel a začala otvírat hrudník. „Mohla bys odebrat krev, prosím? Potřebuju vědět, jestli nepožila nějaký alkohol nebo léky.“

Lenja udělala, co jí bylo řečeno, zatímco Julia oddělovala žebra. Na krátký okamžik si bezděčně vzpomněla na Emanuela, svého někdejšího asistenta, který nesnesl zvuk praskajících kostí. Na druhou stranu Lenje, jak se zdá, tento zlověstný zvuk nevadí. Narodila se ve Finsku a pocházela z malé obce. Její strýc byl řezník, a tak se se smrtí seznámila už jako dítě. Ju-

lii přepadl bezbřehý smutek, jako vždy, když si vzpomněla na Emanuela. Vybral si soudní lékařství z čistě idealistických důvodů. Chtěl pomáhat, ale nikdy si nedokázal zvyknout na smrt a teď sám ležel pod zemí. Jestlipak se má dobře, ať už se nachází kdekoli? Julia si povzdechla a krátce zavřela oči. Přála si, aby byl ještě naživu.

„Hned dám vzorky do laboratoře, zítra už snad budeme mít výsledky,“ ozvala se Lenja a vytrhla Julii z chmurných myšlenek.

„Udělej to,“ odvětila a prořízla poslední žebro. Pak otevřela hrudní dutinu a odhalila plíce a srdce mrtvé ženy. Orgány se zdály být naprosto zdravé, což se u mladého člověka dalo očekávat. Julia rutinně nadiktovala nálezy do diktafonu a s Lenjinou pomocí oba orgány vyjmula. Poté se zaměřila na dutinu břišní. Žaludek mrtvé ženy skutečně obsahoval velké množství alkoholu. Julia byla zvědavá na výsledky krevních testů. Podle jejího prvního odhadu musela být oběť velmi opilá. Soustředěně spolu s Lenjou prohlédly zbytek břišní dutiny. Teď už tvořily sehraný tým, fungovaly spolu v dokonalé harmonii a Julia si práci se svou novou asistentkou užívala. Lenja byla pozorná a chytrá. Velmi brzy společně dokončily pitvu a obě se vydaly do kanceláře.

V předpokoji její sekretářka pečlivě pracovala u klávesnice počítače.

„Nějaké novinky?“ zeptala se Julia a ulevilo se jí, když Kerstin Brandtová zavrtěla hlavou. Ohlédla se na Lenju a pokynula jí, aby ji následovala do její kanceláře. Tam zadala do vyhledávacího okénka prohlížeče *#Hra začíná* a prolétla seznam výsledků. Jednalo se o sedm stránek s nespočtem záznamů.